

BOSNA I HERCEGOVINA
REPUBLIKA SRPSKA
VRHOVNI SUD REPUBLIKE SRPSKE
Broj: 13 0 U 007814 24 Uvp
Banja Luka, 11.2.2026. godine

Vrhovni sud Republike Srpske, u vijeću sastavljenom od sudija: Strahinje Ćurkovića, kao predsjednika vijeća, Ljiljane Bošnjak Glizijan i Svjetlane Knežević, kao članova vijeća, uz učešće Tamare Kočić, kao zapisničara, u upravnom sporu po tužbi P. J. iz M. (u daljem tekstu: tužilac), Ulica [...], radi poništenja rješenja broj: 21.04/474-18/23 od 3.4.2023. godine Republičke uprave za geodetske i imovinsko-pravne poslove Banjaluka (u daljem tekstu: tužena), u predmetu ostvarivanja prava na dobrovoljačkim kompetencijama, odlučujući o zahtjevu tužioca za vanredno preispitivanje presude Okružnog suda u Doboju broj: 13 0 U 007814 23 U od 6.2.2024. godine, na nejavnoj sjednici vijeća, održanoj dana 11.2.2026. godine, donio je:

PRESUDU

Zahtjev se odbija.

Obrazloženje

Pobijanom presudom je odbijena tužba, podnesena protiv osporenog akta tužene, bliže navedenog u uvodu ove presude, kojim je odbijena žalba tužioca, izjavljena protiv rješenja Područne jedinice Modriča broj: 21.30/474-3/19 od 10.1.2023. godine. Tim rješenjem je odbijen zahtjev tužioca za priznavanje prava svojine na katastarskim česticama broj: 1937/63 (s.p.), površine 3936 m², u naravi pašnjak; 1937/64 (s.p.), površine 66901 m², u naravi šuma i 1937/75 (s.p.), površine 8438 m², u naravi njiva, sve upisane u zk. ul. broj 547 K.O. V. (PL 220 K.O. V.), kako je to odlučeno stavom 1. dispozitiva tog rješenja. Tačkom 2. dispozitiva tog rješenja je obavezan tužilac da plati 100,00 KM na ime troškova upravnog postupka na račun tužene.

Odbijanje tužbe nižestepeni sud je obrazložio navodima da je osporeni akt pravilan i zakonit, a tužba neosnovana. Tužilac nije dokazao da je pravni sljednik dobrovoljca G. C., jer je tvrdio da je to njegov djed, kojeg je naslijedio njegov otac, Đ. J., a poslije smrti Đ., majka D., dok su D. naslijedili on, njegov brat i sestre. Takvi navodi u zahtjevu nisu potvrđeni ni od samog tužioca, jer je na raspravi od 30.7.2020. godine tvrdio da je G. rođak njegovog oca, da nije imao svoju djecu i da je tužiočevog oca pozvao da živi kod njega, pa da je naslijedio nekretnine G. C., za što se obavezao da će dostaviti rješenje o nasljeđivanju, koje nikad nije dostavio, te nije apsolutno utvrđeno da je Đ. J. naslijedio G. C.. Pored navedenih tvrdnji tužilac je na zapisnik od 31.10.2022. godine izjavio da je imovinu G. C. njegov otac stekao darovnim ugovorom iz 1947. godine, koji on nije uspio naći. Zbog navedenog sud je zaključio da je pravilno prvostepenim rješenjem odbijen zahtjev tužioca, jer da nije bilo osnova da se primijeni član 26. stav 1. Zakona o uzurpacijama i dobrovoljačkim kompetencijama („Službeni glasnik

Republike Srpske“, broj: 8/20). Pored navedenog nižestepeni sud je imao u vidu da tužiocčevom ocu, Đ. J., nije priznato pravo svojine na tim istim parcelama, jer je rješenjem Opštinske komisije za privredu, prostorno uređenje i stambeno-komunalne poslove Opštine Modriča broj: 04/11-474-187/82 od 6.9.1984. godine njegov zahtjev odbijen i naređeno da napusti te parcele, pa bez obzira što je G. C., kao dobrovoljac u Prvom svjetskom ratu ostvario pravo da mu država pokloni zemljište u površini od 50 dunuma, što je i ostvario, isti je odustao od tog zemljišta dana 24.7.1925. godine. Bez obzira što je na predmetnim parcelama otac tužioca bio upisan nakon avio snimanja u katastarskom operatu, rješenjem iz 1984. godine istom nije priznato pravo na uzurpaciju i tada je to zemljište upisano kao posjed RO „Šumarije“ Doboj, a od 2014. godine kao posjed Republike Srpske. Sve su to bili razlozi koji su opredijelili nižestepeni sud da tužbu odbije.

Blagovremenim zahtjevom za vanredno preispitivanje te presude tužilac, koji je taj zahtjev naslovio kao „žalba na presudu“, osporava njenu zakonitost zbog pogrešne primjene zakona. U zahtjevu navodi da je on zahtjevom tražio povrat imovine njegovog oca, jer mu je nezakonito oduzeta rješenjem od 6.9.1984. godine, te se veći dio zahtjeva odnosi na tvrdnju da je ta odluka nepravilna. I pored izjave da G. C. nije njegov djed, već rođak njegovog oca, sada u zahtjevu ponavlja da je to ipak njegov djed i da on u suštini nije odustao od ponuđenog zemljišta, nego je samo tražio da se parcele, koje su dodijeljene G. K., dodijele njemu, pa da je to preknjižavanje izvršeno 1936. godine, o čemu će dostaviti dokumentaciju, koju uz zahtjev nije dostavio. Osporava navode suda da je on izjavio da je njegov otac naslijedio G. C., te da to čak nije ni pomenuo, jer njegov otac nije nasljeđivao G., već da mu je te parcele darovao. Posebno apostrofira činjenicu da je presudom potvrđeno da je G. C. njegov djed i činjenicu da je njegov otac Đ., sin N., 1972. godine bio upisan kao posjednik, zbog čega mu nije jasno zašto je zahtjev odbijen, te još navodi da je od službenog lica iz katastra u M. zahtijevao sve dokumente iz 1936. godine kada je izvršeno preknjižavanje zemljišta sa G. K. u korist G. C., darovni ugovor, kojim je djed poklonio i preveo svoje cjelokupno imanje na oca i da se utvrdi na osnovu kojih dokumenata je otac stekao pravo na upis nekretnina u svoj posjed, ali da ta dokumenta nije dobio. Predložio je da iste pribavi ovaj sud, a poseban prijedlog za odluku po žalbi-zahtjevu nije stavio, sa ubjedenjem da će ovaj sud biti profesionalan i korektan.

U odgovoru na zahtjev tužena navodi da ostaje kod razloga navedenih u osporenom aktu, sa prijedlogom da se zahtjev odbije.

Razmotrivši zahtjev, odgovor na zahtjev, pobijanu presudu, po odredbama člana 39. Zakona o upravnim sporovima („Službeni glasnik Republike Srpske“, broj: 109/05 i 63/11, u daljem tekstu: ZUS), kao i cjelokupne spise ovog upravnog spora i predmetne upravne stvari, ovaj sud je odlučio, kao u izreci presude, iz sljedećih razloga:

Iz stanja upravnog spisa proizlazi da je tužilac podnio zahtjev dana 17.7.2019. godine za priznavanje prava svojine na navedene 3 parcele, u kojem zahtjevu je tvrdio da je njegov djed, K. (J.) C., kao učesnik Prvog svjetskog rata odustao od zahtjeva za dodjelu 50 dunuma zemlje, a da je to bio razlog da se donese rješenje od 6.9.1984. godine, kojim je odbijen zahtjev njegovog oca, Đ. J. (sina N.) za priznavanje prava vlasništva po osnovu uzurpacije. Tokom postupka je izvršena identifikacija navedenih parcela, pa je utvrđeno da se po novom premjeru radi o k.č. broj 4630, površine 66901 m², u naravi šuma i k.č. broj 4632, površine 3936 m², u naravi pašnjak, upisane u PL broj 1106 K.O. V., posjed Republike Srpske, dok je treća parcela označena po novom premjeru kao k.č. broj 4631, površine 8438 m², u naravi njiva, posjed tužioca, te D. J., N. J. i R. J., svi djeca Đ., upisane u PL broj 220 K.O. V.. Tužilac je na usmenoj raspravi, koja je održana 30.7.2020. godine, izjavio da se u svim dokumentima pogrešno navodi

ime G. C., kao K., a da se zapravo radi o G. i tada je izjavio da je to rođak njegovog oca i da nije imao djecu, te da je njegovog oca Đ. pozvao da živi kod njega i da je otac te nekretnine naslijedio od „djeda“ G., a da je opet G. mijenjao dobijeno zemljište sa G. K., zbog čega je dodijeljena zemlja veće površine. Tom prilikom je izjavio da će na raspravi priložiti rješenje o nasljeđivanju. Nakon što je izvršio uvid u rješenje od 6.9.1984. godine, a vršeći uvid i u istorijat po katastru zemljišta, prvostepeni organ je zaključio da nema uslova da se navedeno zemljište utvrdi kao vlasništvo tužioca, jer nije pravni sljednik G. C., koji je ipak odbio primiti zemljište, koje mu je pripadalo po osnovu dobrovoljstva. Osporenim aktom je odbijena žalba tužioca, a pobijanom presudom i tužba, iz razloga koji su već navedeni.

Po ocjeni ovog suda, pobijana presuda je pravilna, a tužilac, navodima u zahtjevu ne dovodi u pitanje tu pravilnost i zakonitost.

Tokom upravnog postupka je kao nesporno utvrđeno da je K. (G.) C. upisan kao dobrovoljac Prvog svjetskog rata i da mu je dodijeljeno zemljište, ali da je on odustao od molbe za dodjelu državnog zemljišta. Tokom postupka nije utvrđeno pravno sljedništvo tužioca sa G. C., pa ni osnov za priznavanje dobrovoljačke kompetencije, jer tužilac nije dokazao svoje tvrdnje da je njegov otac Đ. naslijedio G. C.. Otac tužioca je evidentiran kao faktički posjednik 1975. godine, ali nikada nije bio upisan kao vlasnik predmetnog zemljišta, pa je zbog toga ranije vođen upravni postupak i okončan rješenjem broj: 04/11-474-187/22 od 6.9.1984. godine, kojim Đ. J. nije priznato pravo svojine na predmetnim parcelama. Zbog toga je bilo osnova da se, primjenom odredaba članova 25. i 26. Zakona o uzurpacijama i dobrovoljačkim kompetencijama, odbije zahtjev tužioca, kao i žalba, izjavljena protiv prvostepenog rješenja, o čemu je sve dao razloge nižestepeni sud u pobijanoj presudi, koje kao pravilne i zakonite prihvata i ovaj sud.

Zbog navedenog, po ocjeni ovog suda, u pobijanoj presudi nisu ostvareni razlozi iz odredbe člana 35. stava 2. ZUS, pa se zahtjev tužioca odbija, na osnovu odredbe člana 40. stava 1. ZUS.

Zapisničar
Tamara Kočić

Predsjednik vijeća
Strahinja Ćurković

Tačnost otpravka ovjerava
Rukovodilac sudske pisarnice
Biljana Ačić